

ban botorkáltam. Közel voltam, hogy kikényszerítsek valamit, ami romlásba dönthet, ha még oly jónak látszik is. Te, Uram, türelmeddel mindezt végignézted . . .

Végül odáig jutottam, hogy sem Téged nem találtalak, sem magamat. Egészen közel a tragédiához . . .

Mikor aztán nyomorom mélységében rádöbbsentem kínjaim okára — ott voltál. De nem vesszővel, noha megérdemeltem. Ott voltál mint jó Atya, aki hagyja tombolni értelmes szóra nem hajló gyermekét, és csak akkor lép közbe, ha komoly veszély fenyeget. Vagy még inkább mint az édesanya, ahogy I. János Pál pápa mondta. Amikor megelégtel gyötrelmeimet, villámcsapásként itt volt a megoldás. De milyen megoldás! Istenem! Te végtelen Jóság, Te végtelen Egyszerűség, milyen szédítően egyszerű Nálad minden! Látogatásod nyomán kitisztul a zürzavar, könnyű lesz a teher, problémátlan az élet. Béke és ujjongás születik és hegyeket mozgató hit.

Hogy köszönjem meg jószágodat? Engedd, hogy a zsoltárossal énekeljem: „Istenem vagy Te, hálat adok Neked, én Istenem vagy, magasztallak Téged . . .” (117. zs.)

Bocsásd meg, Uram, konok esztelenségemet, amellyel Ellened szegültem. Nem ez volt az első oktalanságom. De most nagyon mélyre engedtélt zuhanni, hogy annál nagyobb szeretettel emelj föl, nagyirgalmú Istenem. Köszönöm, hogy megmutattad az egyetlen járható utat, amelyen Te is jártál. Neked eledeled volt az Atya akarata. Add, hogy engem is ez éltessen jó napokban és olajfák-hegyi órákban . . . Ez legyen életem középpontja és vezérfonala.

Add, hogy soha többet ne akarjak semmit akaratom ellen.

Add, hogy ne csak az ajkammal, hanem mint most, a szívemmel is énekeljem: „legyen meg a Te akaratom . . .” Amen!

Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Az 1980-as év komolyan és veszedelmesen száraz év volt. November elején kezdődött az esős évszak, azután meg túlzásba vitte a teljesítményt. Egyik délután Ranguuban 120 mm csapadék esett. Néha szélvihar is kerekedik, és a villámcsapások eléggé veszélyesek.

Múlt év májusa óta sokat vesződtünk építőanyagok beszerzésével. 375 zsák cementet használtunk fel a középiskola új szárnyára, a fürdési lehetőség higiénikusabb megoldására és elsősorban a vízvezeték meghosszabbítására. 60 családdal többen kapnak tiszta vizet. A víz bőségesebben ömlik. 14 000 márkába került ez a vállalkozás. A jó-nép sokat cipekedett, ásott, és izzadva végezte a kijelölt „társadalmi munkát”. A végén mégis örülnek, ha van valami eredmény.

1980-ban három szentelés volt az egyházmegyében. 81 párt eskettem és 420 embert kereszteltem. Minden 4 és fél családra jut egy újszülött. A halálozás erősen csökken. Az utolsó 35 év alatt megkétszereződött az itteni lakosság.

Az 1978/79-ben a nővérek által háztartási tanfolyamán kiképzett lányok már másodszor rendeznek három hónapos tanfolyamot a falusi lányok részére. Persze nekünk kell gondoskodni az anyag beszerzéséről. Nagy keletje van a pogácsának, kenyérnek. Ebből lehet fedezni egy kissé a költségeket.

1980 júliusában kezdődött az új iskolaév. A 142 első osztályos középiskolást három osztályban helyeztük el. Ebből 62 leány. Minden évben új rekordot érünk el. Az iskola 25 éves jubileumára 10 000 márkát adományozott a rendfőnökünk. A tandíjból nem lehet építkezni. Örülök, ha a tanítók fizetését és a könyveket fedezni tudjuk. A jubileumi szónoklatokat meg az ünnepi díszbédét a karácsonyi mise után tartották, persze jó hangulatban. Csak az alkonyat zavarta szét a meghívott vendégeket. Kb. 250-en szorongtak az új épületben, és este a 300 diák folytatta az ünneplést. Két „kisdísznót” vágtunk erre az alkalomra.

Január 8-án áthelyezték püspökünket Báli szigetére. Mi püspök nélkül maradunk egyedyle. — Ha hirtelen felbukkanok Európában, ne ljedjete meg. (Ez meg is történt. Szerk.)

P. Mészáros Ferenc SVD
Tromolpos 2
Ruteng/Flores, Indonézia

+

Nagyon meglepett a szerető kapcsolat, amivel rám gondolnak itt az idegenben. Azt hiszem, magyar apáca csak egyedül vagyok az egész szigeten. Előjáróim úgy határoztak: ha a megkezdett munkát befejezem, én is el fogom hagyni Sri Lankát. Szerintük a bennszülött nővérek vannak annyian, hogy képesek saját maguk meglenni. Én ezt kétségbe vonom. De az engedelmesség hív, mennem kell. Innen első állomásom Róma lesz.

Házakat építke a szegény családoknak. 1980. június 8-án adtuk át a harmadik házat az új tulajdonosnak. Ez a család rendkívüli nyomorban élt. Az apa már évek óta ágyban fekvő beteg, az anyának már két esetben volt szívinfarktus. Öt gyermek van a családban: egy leány férjnél, a szülőkkel még egy fiú és három leány, ebből egy elmebelileg visszamaradott. A családapa nagy reményekkel várta a napot, amikor beköltözhetnek az új lakásba. Amiben laktak, nem volt lakásnak nevezhető. Egy egérlyuk különb. Annak legalább van fedele. Amikor a várva várt nap elérkezett, a család és a jóbarátok örömmel ünnepelték a „szerencsét”. A családapa azonban azt mondta, nem érzi jól magát, és nem akar kellemetlenkedni. Majd az áldás után jöjjenek érte. A ház megnyitásakor szentmise volt az új házban, és megáldották a lakást. Utána a család örömmel, énekelve ment az apához, hogy elvigyék az új házba; és mi történt? Amikor kinyitották az ajtót, az apa az utolsót lehelte. Ez az ember olyan volt, mint Mózes, nem léphetett „az ígéret földjére”. Este a holttestét vitték az új lakásba. Olyan szegények voltak, hogy még a temetésre sem volt pénzük. Legutóbbi adományuk jól jött. Ezzel fizettem a temetési költségeket.

A mellékelt képen bemutatom a vedda népet. Ők még mindig az őserdőben élnek. Nem érintkeznek a társadalommal. Ha valaki látogatni akarja őket, mindjárt veszik a fejszét mint védőeszközt. Csak azokkal mehetünk megközelíteni őket, akik érintkezésben vannak velük. Most már két településsel egészen jó barátok vagyunk. Sajnos, a barátság megszakad.

A nagy nyelvzavarban arra ébredek, hogy egyetlen nyelvet sem beszélek rendesen. Az anyanyelv, amit itt használok, a szeretet: ezt mindenki megérti. Kifejezése nem mindig könnyű, de a legjobb és leghathatósabb. Mindig tökéletes visszhangra talál.

Szeretettel köszöntöm az összes ott lévő magyarokat.

Gere Brigitta SDS

(NB A nővér, útban Róma felé, szeptemberben fölkeresett bennünket. Szerk.)

+

Most már három éve, hogy a mezőgazdasági iskolánk vezetésével vagyok megbízva (régebben öt évig voltam már itt). Az iskola nem volna olyan nagy nehézség, bár állandóan anyagi gondokkal is küzdünk. 120 fiú tanul itt ingyenesen, és a múlt évben lányokat is felvettünk. Ilyen iskola csak internátussal lehetséges, és nem könnyű mind eltartani. Azonkívül építkezünk is, hogy a lányokat el tudjuk helyezni. Lelkipásztori munkám most kevesebb, mert a plébániát kettéválasztották. Nekünk itt a munka túl sok volt, mert csak vasárnap tudtunk a lelkipásztorkodásban dolgozni, hét közben az iskola köti le erőnket. 40 km-es távolságig kellett elmennünk. Mindez új település, tehát mindegyiken kápolnát kellett építeni, a hitoktatást megszervezni stb. Néha örül az ember, hogy még nem tért meg mindenki, mert akkor kb. 7—8 ezer gyónást kellene havonta meghallgatni, arról nem is beszélve, hogy hány új templomra lenne szükség.

P. Gaál Jenő SVD
Escuela Agrícola San Benito
C. C. 37, Encarnación, Paraguay

+

Hálásan köszönöm, hogy mindig gondolnak ránk. Jól esik a sok munkában levelet kapni, és még jobban könyvet, amit az ember magyarul is tud olvasni, és így látni az egyház tanításait arrafelé is. Igaz, nálunk a helyzet más, de még így is a vallásnak kellene első helyen lenni. Mert ez az alapja mindennek. Miután a Pápa itt járt, már egy kicsit jobb lett. Mi papok is látjuk a munkában a néppel, hogy ők is ezt akarják első helyen. És nekünk arra nagyon kellene néznünk, amit a nép elvár tőlünk. Vallás nélkül keveset tudunk jobbat tenni. Ezt én láttam, mikor a városban dolgoztam. Ha az ember a vallást adja nekik át, minden szempontból javul a helyzet. Sajnos sokan nem értik ezt meg.

Most megint más helyen fogok dolgozni! Agudos do Sul plébániát a társaságunk átadta a püspöknek. Így már három plébániát adtam át. Ezért küldtek oda, hogy rendbe hozzák mindent, és így át tudjuk adni. Kevés papunk van, és így át kell adni a plébániákat. Sajnos a hivatás még kevés. Hála Isten, én már mondhatom, hogy van négy pap, akit én segítettem oda, az ötödiket most novemberben szentelik fel.

P. Palkó János SVD
C. P. 6508, 80 000 Curitiba, Brazília

+

79 decemberében valami szívbajjal vittek a kórházba, azt hittem, hogy nem jövök ki, de a jó Isten még meghosszabbította életemet. Nem tudom, hogy milyen szándékkal. A kerékpározás meg volna tiltva, de nem tudom betartani. Tudom, már nem igen sokáig bírom. Megyek, míg lehet, nincs, ki helyem elfoglalná. Fáradt vagyok állandóan. Lassan megyek előre. A jó Isten kezében vagyunk, legyen meg az Ő akarata. Nagyon megöregedtem. Kezeim remegnek. Elhagytam a levesevést, mert nehéz kanalizálni. Nem nagyon messze, csak a mi misszióink területén járok. Júniusban, Jézus Szíve hónapjában mindennap egy-egy családba megyek, és ott imádkozunk rózsafüzért, Jézus Szíve litániáját és a családfelajánlási imát, az Újszövetségből olvasunk, egy kis oktatást tartok, és megadom a jelenlevőket. Több helyen még teát is adnak. Többször csak teavíz minden nélkül, kevés cukorral, néha tejjel, a legutóbbi helyen sóval. Nem nagyon ízlés, de lenyeltem. Asszámiban így isszák a víz helyett. A földművelés is igen hátra van itt. Amint volt ezer évvel ezelőtt, most is úgy van. A földet nem szántják, úgy turkálják föl. Az eke egy nagyobb vasszeg, nem fordítja meg a földet, csak feltúrja. A rizst vetik vagy ültetik. Több helyen elvetik abban a reményben, hogy lesz eső, ha nincs, nem tud kikelni. — A családok valódi kereszténnyé tétele nagyon nehéz. Óslakók, és a törzsi szokást nehezen hagyják el, a rizspalínkát. Most ugyan a kormány tiltja, és a kocsmák be vannak zárva, de ők maguk is készítik, és titokban megy az eladása. Némelyek egészen hülyék lesznek az ivástól, ez persze kihatással van az utódokra. Azok a fiúk, akik itt nálunk tanulnak, talán nem fogják követni a szülők éle-

tét. Sok türelemre és kitartásra van szükség. Vannak, akik ezt megértik, és ezekkel tudunk küzdeni az alkoholizmus ellen. 1979-ben államilag is elismerték az iskolánkat. Az eredmény elég jó.

Imákat kérem értem, hogy tudjak valamit tenni. A 75-öt betöltöttem, június 24-én volt pappá szentelése 47. évfordulója, ebből 45-öt itt töltöttem Indiában. Üdvözlöm az összes jó magyar testvéreimet mind. Mindenkinék nagyon hálásan köszönöm az adományát, az Úr Jézus fizesse vissza sokszorosán. Én is magyar vagyok, és annak maradtam. Szept. 22-én volt 45 éve, hogy elhagytam a szép Magyarországot, azóta nem láttam, és már nincs rá remény, hogy meglátom. Szegény testvére in Corde Jesu:

P. Varga Bertalan SDB
Don Bosco Youth Centre
P.O. Hatia, Ranchi-Bihar 834003, India

+

Tavaly december 22-én kórházba vittek prosztatával. 44 napig voltam a kórházi ágyban, kétszer különleges kezelés alatt. De Égi Anyánk ismét megmentett, hogy erősebb szerzetesi életet éljek, s penitenciát tarthassak, mert 60 évi kínai missziós életem alatt többet kellett volna tennem a lelkek üdvére. Most lábadozóban élek, járni kell tanulnom. Még misézhetek, de csak ülve, s gyóntató vagyok a fiúk között. Legyen meg Isten akarat, s készülök a nagy napra, 84 éves fejemmel. Itt küldök 10 szentmise-intenciót a tavalyi és az idei előfizetésemre. Nagy örömmel olvasom a „Szolgálatot”. Igazán nekünk való olvasmány, — minden misszionáriusnak meg kellene lennie, hisz ennyi sok év után szükségünk van rá. Mi magyar szalézi missziósok igen távol élünk egymástól. Szerencsénkre Rómában van, aki gondol reánk, s így írásban találkozunk, s imánkban együtt vagyunk.

Ha ez lesz az utolsó levelem: hálásan köszönöm testvéri sorait, s imádkozunk a hivatásokért. Itt és ottan! Imádkozunk az új generációért!

P. Kirschner Antal SDB
Yüet Wah College
Macao, via Hong Kong

+

A karácsony nálunk igen forró, 35 ° C fölé is fölmege a hőmérő. De a szép karácsonyi énekek mégis hangulatba hoznak bennünket. Hangszóróval közvetítjük őket már több nappal karácsony előtt az egész egyházközségnek. Szenteste színpadot állítunk fel a templom előtt, és az iskolásokkal „élő jászlat” adunk elő, 6 jelenetben, az anyagi üdvözlettel a háromkirályokig. A végén bevisszük a Kisjézust a templomba, és az előre elkészített jászolba fektetjük. A templomban szép műanyag karácsonyfát is állítunk, itt ti. messze földön nincs erdő. A szentmise után mindenki megcsókolja a Kisjézust. — Dec. 24-én kb. 20 legszegényebb családomnak karácsonyi kosarat viszek ennalóval, kaláccsal, édességgel, és egy üveg borral, hogy ők is érezzenek valamit a szeretetből, amelyet Krisztus hozott nekünk. E családok öröme a legszebb karácsonyi örööm.

Hála imáitoknak, 38 legény végezte el a cursillót és tért vissza föllelkeseve a mindennapi életbe. A népmisszióra sok imával készültünk. A végén még egy negyedik Szűzanya-szobrot is körül kellett küldenem, annyian akarták a Szűzanya áldását házukban. A misszió tíz napig tartott. Munka előtt, kora reggel volt a rózsafüzér. Az első nap 85-en voltak, később a szám fölment 250-re. Este, a prédikáció és mise idején mindig tele volt a templom. A családok miséjén 520-an áldoztak, összesen a 10 nap alatt több mint 4000-en. Van hát még keresztény élet a plébániámon, és ez sok örömet jelent, ha sok áldozatba kerül is.

A Mária-év is véget ért itt a Mária-kongresszussal. Hihetetlen, mennyi gyalogos zarándoklat folyt le. 32 férfi, köztük két pap, Lujanból, az ország legnagyobb zarándokhelyéről több mint 1000 km-en át vitt egy Mária-szobrot a kongresszusra. Lujanba múlt év októberében megint egy millió ember ment el gyalog, 60 km-ről, főleg fiatalok.

1980-ban 48 keresztségem és 16 halottam volt a plébániámon. Aratásunk megint veszélyben van a szárazság miatt, és két jégeső is nagy kárt tett. Az egyik vidéken 30 cm-es volt a jég! Anyagi gondjaim is vannak megint. Kereskedelmi iskolánk új tetőt kapott, most már nem ázik be. Egyik filám kápolnáját is kijavítottam. Most a plébániát takarítjuk és festjük. Mindezt részletekben kell aztán kifizetni. Így igen jól jön a segítség, mert az embereim napról napra szegényebbek lesznek, és sokan keverednek adósságba. Ebben az évben már 80-an mentek el a plébániámról, mert nem tudtak itt megélni.

Április 12-én volt pappá szentelése 40. évfordulója. Nem egy vihart átéltem... De nagyon boldog vagyok a munkámmal Isten szőlejében.

P. Tunkel Jenő SVD
San Miguel Arcángel, Argentina

+

Már 70 éves vagyok. A plébániát átadtam fiatalabbaknak. Hat éve kezdtem a fejlődésben visszamaradt gyerekek gondozását, mert senki sem törődött velük. Ma már 28 központ van a szigeten, és már ökumenikus kezdeményezéséssel fejlődött. A mi munkánk persze „missziós munka”. Sok fáradtság, kis eredmény, próbálgatások, ültetés. Itteni intézetünkbe most 50 gyermeket vettünk fel (12 tanítót!) A kicsinyeknél több remény van, hogy majd „normálisabbá” fejlődnek; a nagyobbakat „munkaterápiába” fogjuk, hogy életcéljük legyen. Az iskola nem fogadja be őket, a család nem tud velük mit kezdeni, az állam meg nem nyújt segítséget. De az Egyház kezdeményezése ösztönzésül szolgál. Igyekezünk a SZOLGÁLAT eszméit itt is megvalósítani.

P. Jaschko István SJ
Institute for Retarded Children and Handicapped
51 Shui Yuan St.
Hsinchu, (300) Taiwan, R. O. C.

+

Én igen sokat imádkozom a papokért, különösen a fiatalokért, a végleges kitartásért a papi hivatásban, mert igen sokszor ki vannak téve sokféle megpróbáltatásnak, különösen itt ebben a mohamedán országban.

Továbbá nagyon szépen kérem imáikat egy igen fontos dologra. Úgy halljuk, hogy a kormányzó vissza akarja adni az Egyháznak az állami iskolákat, mert több előkelő férfi nincs megelégedve a gyermekeik tanításával. A tanítók reggel bejegyzik a nevüket, aztán kijelölnek egy tanulót felvigyázni az osztályra, és ők tovább mennek magánórákat adni. A tanfelügyelők sem törődnek a hivatalukkal, fő nekik, hogy meglegyen a havi fizetésük. A kisebb hivatalnokok meg nem bírják a magas árakat a magánórákra.

Amikor kinyitottam a Szolgálatot és láttam a Marosi Atya fényképét az írásokkal, a szememből kicsordult a könny, és mondtam az Úr Jézusnak, hogy miért hívta el őt, hiszen ő még dolgozhatott volna továbbra is, ő még nem volt oly öreg, mint én. Nagyon sajnálom, de legyen meg mindenben az Úr Jézus akarata, hiszen az Ő szolgálatában dolgozunk, és azt csinál velünk, amit jobbnak lát. Én fogom kérni az Úr Jézust napi imáimban, hogy adjon egy jó lelket a Szolgálatnak, aki lelkiismeretesen fogja végezni a szerkesztői hivatalt.

Most egy kis történetet, hogyan hordozza az Úr Jézus a tenyerén azokat, akik az Ő szolgálatára adták az életüket. Június közepén egyszer nagy zivatar tört ki. Itt Pindiben nekünk van egy kis kórházunk, ahol hét nővérünk néhány világi ápolónővel gyógyíthatatlan betegeket ápol. A főnőknő ott volt a kórházban, de visszatért a szobájába, befejezni egy igen fontos levelet. De előbb gondolta, jobb lesz, ha elvégzi a szentségimádását. Alig lépett be a kápolnába, a közelében egy villám lecsapott. Szobájába visszatérve látta a telefonkagylót darabokra törve az asztalon, a levél elégve, a gumivezeték ég, és többféle tárgy megrongálva, az egész épületben nincs világítás. Amikor az eső elállt és egy kicsit világosabb lett, a főnőknő még mindig reszketve jött hozzánk, és elmesélte, mi történt. Mondotta: „Ha nem hallgattam volna a lelkiismeretem

szavára, most ott állnék az Úr Jézus előtt." Vacsora után az egész közösség szentségimádást végzett, hálát adva az Úr Jézusnak, hogy nem történt nagyobb szerencsétlenség.

Sr. Mária Györgyike f. m. m.
Aziz Bhatti Road 242
Rawalpindi, W. Pakistan

Papi jubileumok

Vasmise. Kilián József érd. esperes jún. 7-én, pünkösdszombat Schärding am Inn-ben (NSZK), az irgalmas testvérek kápolnájában ünnepelte szentelésének 65. évfordulóját. A bánáti Moravicáról származik, 88 éves. Szónoka Eugen Mersdorf ny. plébános volt.

Gyémántmise. Tresz József ny. esperesplébános Germersheimben (Pfalz, NSZK) ülte meg papságának 60. évfordulóját jún. 12-én. Kalocsán szentelték. A pesti egyetemen Bleyer Jakab tanítványa volt, s az ő ajánlatára népdalokat gyűjtött, e munkájáért akadémiai díjat kapott. Nyugdíjba vonulása előtt a három nyelvű Csávoly községben működött.

Aranymise. Dr. Sellye (Schön) Vince SDB ritka aranymisét ünnepelt pünkösdszombatján a bretzföldi (Württemberg, NSZK) Szent István-templomban: vele celebrált három szülőhelyéről, Budaörsről származó pap és részt vett több mint ezer onnan való hívő, egy torokból énekelve hazai egyházi énekeiket. A beszédet maga a jubiláns tartotta, buzdítva honfitársait, hogy hűségesen tartsanak ki ősi hitük és szokásaik mellett.

Tudod, mi a rák? Olyan betegség, amelyben a sejtek önmagukért élnek. Megszűnnek a szervezet egységének, növekedésének, rendeltetésének a szolgálatában lenni, öncélúan elkezdnek fejlődni, szaporodni, létezni. Parazita, önző módon a testet felemésztik. Tehát lényegében véve önző, öncélú élet. És kortünet. Egyre többen halnak meg rákban. De vajon nem magától értetődő ez a mi eldurvult, elanyagiasodott, élvezethajhász világunkban? Hisz itt már nem annyira az emberek teste, mint inkább a lelke rákos. Mert nem másokért élünk immár, hanem csak magunkért. Ezért a sok vizsálya, békétlenség . . .

És tudod-e, hogy Krisztus teste, az egyház is rákos? Mert mindaddig, amíg mi Krisztus-hívők nem igyekszünk „másik Krisztussá” válni, addig egységet bomlasztó ráksejt vagyunk az Ő Testében. A rákos sejtek pedig gyorsan szaporodnak . . . Ha ma a világ a gyakorlatban hitetlen, annak legnyomósabb oka az, hogy mi keresztények nem fogtuk fel, nem éltük meg Jézus szíve-vágyát, a jézusi életmű célját: „Legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21).

Jézus hatékony orvosságot hagyott ránk e nyavalya ellen, de mi ennek nem vagyunk tudatában, nem ismerjük hatásait, ezért nem is használjuk, vagy ha igen, akkor sem tartjuk be a szükséges feltételeket, hogy hatni tudjon, hogy csodákat hozzon létre. Ez az orvosság az Eukarisztia, Jézus teste, az egység szentsége.

Pósa László